

Arrest

nr. 83 456 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANDEKERKHOF die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse vriendin, mevrouw A. D., leggen op 27 september 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 14 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker wordt op 4 april 2011 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 februari 2012 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 20 maart 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: [S., M. M. F.]

Nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Cairo

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 3930 HAMONT-ACHEL.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn partner, [A. D.] [RR ...].

De partner van betrokkene kan het verblijfsrecht niet verder uitoefenen omdat ze niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Daarom werd er volgens art. 42 bis van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan haar verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 42 quater van diezelfde wet dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de partner, gezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij verwoegd heeft.

Bij het nemen van deze beslissing werd er rekening gehouden met de duur van zijn verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, voor zover ons informatie bekend is over deze elementen. Betrokkene blijkt wel degelijk tewerkgesteld maar deze inkomsten zijn ontoereikend om te voorzien in het onderhoud van zijn gezin. De tewerkstelling is dusdanig miniem dat deze het verschil niet kan maken om betrokkene het verblijfsrecht verder te laten uitoefenen. Uit het dossier blijkt nergens dat de korte duur van betrokkenes verblijf in België zijn leeftijd, gezondheidstoestand, ed (zie hierboven) hem ervan zouden beletten, in een andere lidstaat van de EU of in een derde land waar betrokkene legaal kan binnenreizen en verblijven, een nieuw leven op te bouwen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker is van oordeel dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onredelijk is en onvoldoende gemotiveerd rekening houdend met de elementen van het dossier.

[...]

De beslissing tot afname van het verblijfsrecht van zijn partner op grond van het niet meer voldoen aan art. 40 § 4 van de Vreemdelingenwet was onterecht, net zoals de hieraan gekoppelde afname van verzoekers's verblijfsrecht ingevolge art. 42 quater van de Vreemdelingenwet.

De partner van verzoekster heeft eveneens een verzoekschrift tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten en aangezien het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd werd op grond van de afname van het verblijfsrecht van zijn partner, wordt hieronder de argumentatie in dit verzoekschrift hernomen.

Uiteraard wil verzoeker bi zijn partner in België blijven wonen.

Mevrouw [A. D.] is van oordeel dat zij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van art.40 § 4 van de Vreemdelingenwet op het moment dat de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht werd genomen.

Zoals hier boven reeds uiteengezet heeft verzoekster de opleiding in de zorgsector aangevat teneinde een betere en financieel interessantere tewerkstelling te verkrijgen maar was dit slechts een vooropleiding en was deze opleiding niet geschikt om onmiddellijk een passende tewerkstelling te vinden.

Ingevolge de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster haar opleiding noodgedwongen op de lange baan geschoven en heeft zij quasi direct opnieuw een tewerkstelling gevonden, zij het een deeltijdse tewerkstelling als poetsvrouw die financieel minder zal opbrengen dan de tewerkstelling als zorgverstrekster waarvoor zij wel degelijk in aanmerking kwam.

De deelname aan een opleiding voor een knelpuntberoep, gekoppeld aan een bijkomende cursus Nederlands biedt wel degelijk een reële kans op tewerkstelling.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen bewijs kon bijbrengen van een sollicitatie op basis van de gevolgde opleiding maar zoals al gesteld, was deze opleiding nog niet voltooid en stelde de vdab dat een bijkomende cursus Nederlands vereist was en een bijkomende opleiding.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook een volstrekt voorbarige beslissing genomen door aan het verblijfsrecht van verzoekster een einde te stellen.

Zij had wel degelijk uitzicht op tewerkstelling in dit knelpuntberoep van zorgkundige.

Bovendien heeft zij ingevolge de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken direct opnieuw deeltijds werk gevonden als poetsvrouw (cfr. stuk 8-9).

Zij heeft m.a.w. het bewijs geleverd dat zij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld, cfr. art.40 § 4 Vreemdelingenwet.”

2.2. Uit voormelde uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker niet zozeer aanvoert geen kennis te hebben van de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing op een wijze dat hij kon nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt, doch wel aangeeft dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing en dat hij deze onredelijk vindt. Er dient dan ook te worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker baseert zich in zijn middel uitsluitend op het gegeven dat de ten aanzien van zijn partner genomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onrechtmatig is en betoogt dat als gevolg hiervan ook de *in casu* bestreden beslissing onrechtmatig is. Hij herneemt vervolgens de argumenten die zijn partner voor de Raad heeft aangebracht tegen de in haar hoofde genomen beslissing.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker geen specifiek middel gericht tegen de bestreden beslissing aanvoert.

In zoverre verzoeker verwijst naar de onrechtmatigheid van de in hoofde van zijn partner genomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en stelt dat hieruit voortvloeit dat ook de thans bestreden beslissing nietig dient

te worden verklaard, wijst de Raad erop dat het beroep ingesteld door verzoekers partner tegen de in haar hoofde genomen beslissing bij arrest nummer 83 455 van 21 juni 2012 werd verworpen, om de volgende redenen :

“1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 augustus 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 1 februari 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 februari 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 20 maart 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: [A., D.]

Nationaliteit : Nederland

Geboortedatum : [...]

Geboorteplaats: Mogadishu

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] 3930 HAMONT-ACHEL.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 01.02.2010 de E-kaart als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (inkomen uit tewerkstelling in Nederland). Uit het administratief dossier bleek dat de situatie van betrokkene sindsdien gewijzigd is. Na afgifte van de E-kaart is betrokkene kennelijk werkloos geworden waardoor zij zich genoodzaakt zag een werkloosheidsvergoeding aan te vragen. Deze werd toegekend op 09.08.2010.

Betrokkene werd naar aanleiding van deze veranderde situatie op 21.12.2011 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteit of, bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft eventueel door tewerkstelling/activiteiten van haar partner. Overeenkomstig art. 42bis §1 beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene maakt ons op 16.01.2012 een aantal documenten over aangaande haar huidige situatie waaronder:

Attesten werkloosheidsuitkering, werkloosheidsbewijs RVA, bewijs van inschrijving bij de VDAB, bewijs gevolgde arbeidsmarktgerichte opleiding bij ESF, uitnodiging VDAB ivm info opleiding en test NL voor volgen opleiding, informatie ivm de opleiding en bewijs inkomsten van partner.

Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken, kunnen we het volgende vaststellen: Betrokkene ontvangt sinds 09.08.2010 geheel of gedeeltelijk werkloosheidsuitkering. Betrokkene heeft intussen wel degelijk occasioneel gewerkt in België maar de laatste dag tewerkstelling dateert inmiddels reeds van 14.02.2011. Overeenkomstig art. 42bis §2, 3° (wet 15.12.1980) kon zij nog zes maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos werd, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn die zes maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus vastgesteld worden dat betrokkene niet meer als werknemer gezien kan worden overeenkomstig art. 40 §4 of art. 42bis §2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene ontvangt wel werkloosheidsuitkering en is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende maar maakt verder niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op behoud van verblijf. Zij dient daarnaast ook te bewijzen dat zij werkzoekende is.

Zij volgde blijkbaar wel een arbeidsmarktgerichte opleiding maar dit heeft kennelijk nog steeds niet geleid tot tewerkstelling. Of zij ook daadwerkelijk solliciteerde om aan een job te geraken, is niet terug te

vinden in het dossier. Betrokkene kan dus evenmin het verblijfsrecht behouden als werkzoekende overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Haar partner is wel tewerkgesteld maar zijn inkomsten zijn ontoereikend om te voorzien in het onderhoud van hen beiden. Het verblijfsrecht behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de bestaansmiddelen van de partner, is daardoor evenmin een optie (art. 40, §4, eerste lid, 2° wet 15.12.1980)

Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 (wet 15.12.1980) voldoet, wordt er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Verzoekster is van oordeel dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onredelijk is en onvoldoende gemotiveerd rekening houdend met de elementen van het dossier.

[...]

Verzoekster is van oordeel dat zij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van art.40 § 4 van de Vreemdelingenwet op het moment dat de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht werd genomen.

Zoals hier boven reeds uiteengezet heeft verzoekster de opleiding in de zorgsector aangevat teneinde een betere en financieel interessantere tewerkstelling te verkrijgen maar was dit slechts een vooropleiding en was deze opleiding niet geschikt om onmiddellijk een passende tewerkstelling te vinden.

Ingevolge de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster haar opleiding noodgedwongen op de lange baan geschoven en heeft zij quasi direct opnieuw een tewerkstelling gevonden, zij het een deeltijdse tewerkstelling als poetsvrouw die financieel minder zal opbrengen dan de tewerkstelling als zorgversterker waarvoor zij wel degelijk in aanmerking kwam.

De deelname aan een opleiding voor een knelpuntberoep, gekoppeld aan een bijkomende cursus Nederlands biedt wel degelijk een reële kans op tewerkstelling.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen bewijs kon bijbrengen van een sollicitatie op basis van de gevolgde opleiding maar zoals al gesteld, was deze opleiding nog niet voltooid en stelde de vdab dat een bijkomende cursus Nederlands vereist was en een bijkomende opleiding.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook een volstrekt voorbarige beslissing genomen door aan het verblijfsrecht van verzoekster een einde te stellen.

Verzoekster had wel degelijk uitzicht op tewerkstelling in dit knelpuntberoep van zorgkundige.

Bovendien heeft zij ingevolge de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken direct opnieuw deeltijds werk gevonden als poetsvrouw (cfr. stuk 8-9).

Verzoekster heeft m.a.w. het bewijs geleverd dat zij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld, cfr. art.40 § 4 Vreemdelingenwet."

2.2. Uit voormelde uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster niet zozeer aanvoert geen kennis te hebben van de motieven die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing op een wijze dat zij kon nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing en dat zij deze onredelijk vindt. Er dient dan ook te worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet gestelde voorwaarden.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de stukken van het door verweerder overgemaakte administratief dossier blijkt dat verzoekster op 21 december 2011 in kennis werd gesteld van een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2011 waarbij zij werd verzocht haar huidige activiteiten toe te lichten. Verweerder verwees hierbij naar zijn controlebevoegdheid vervat in artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Er werd verzoekster meer specifiek verzocht recente bewijzen voor te leggen van haar activiteiten als werknemer, werkzoekende of zelfstandige of van het gegeven dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Voor elk van deze categorieën werd vervolgens toegelicht welke stukken hiertoe konden worden voorgelegd. Tevens werd gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. In antwoord op dit schrijven maakte verzoekster stukken over van de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen waaruit blijkt dat zij sinds 9 augustus 2010 recht heeft op een werkloosheidsuitkering, werkloosheidsbewijzen van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voor 2010 en 2011, een bewijs van ‘eerdere in- en uitschrijvingen’ bij de VDAB, twee overeenkomsten tot het volgen van een arbeidsmarktgerichte opleiding vanaf respectievelijk 5 september 2011 en 10 november 2011, gegevensuitwisseling tussen de VDAB en de RVA, uitnodigingen van de VDAB voor enerzijds een infosessie over de vooropleiding ‘social profit voor anderstaligen’ op 9 januari 2012 en anderzijds een test Nederlands voor de vooropleiding ‘social profit voor anderstaligen’ op 18 januari 2012, een arbeidsovereenkomst afgesloten door haar partner, loonbrieven van haar partner en attesten van het OCMW dat zij nooit enige financiële steun genoot en haar partner van 1 juli 2011 tot en met 26 september 2011 een financiële steun ontving ten behoeve van medische en farmaceutische kosten.

Verzoekster betwist niet dat zij geen zelfstandige is en niet meer kan worden beschouwd als werknemer. Zij betwist ook niet de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet kan worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen op grond van de inkomsten van haar partner. Wel betoogt zij dat zij wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat zij werk zocht en een reële kans

op tewerkstelling maakte en aldus ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat zij kan worden beschouwd als werkzoekende.

De Raad merkt op dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, voorzien is in cumulatieve voorwaarden. De burger van de Unie die meent als werkzoekende een verblijfsrecht te bekommen moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

De Raad stelt allereerst vast dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster enkel een bewijs van inschrijving bij de VDAB heeft voorgelegd doch geen bewijzen van sollicitaties, steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Het is aldus niet kennelijk onredelijk te stellen dat niet afdoende blijkt dat verzoekster “werkt zoekt”. Verzoekster betwist dit in wezen ook niet, doch voert aan dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing deelnam aan een vooropleiding met het oog op een latere tewerkstelling ‘in de zorgsector’ die beter en financieel interessanter is. Los van de bemerking dat uit geen enkel stuk dat voorligt blijkt dat verzoekster sindsdien effectief nog enige opleiding volgde, wijst de Raad erop dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat niet blijkt dat verzoekster voldoet aan de voorwaarde dat zij “werk zoekt”.

Verzoekster stelt verder – wat de motivering betreft dat niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft – dat zij wel degelijk uitzicht heeft op tewerkstelling in het knelpuntberoep van zorgkundige. Wat dit betreft, blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken dat verzoekster van 10 november 2011 tot 6 december 2011 een vooropleiding ‘oriëntatiemodule social profit’ heeft gevolgd. Verzoekster weerlegt met haar betoog de motivering in de bestreden beslissing niet dat deze opleiding niet heeft geleid tot een job. Zij bevestigt integendeel dat het hier slechts een vooropleiding betrof en dat deze niet geschikt was om onmiddellijk een gepaste tewerkstelling te vinden. Louter ten overvloede merkt de Raad verder ook op dat verzoekster weliswaar voorhoudt dat de tussengekomen bestreden beslissing ertoe heeft geleid dat zij een verdere opleiding ‘noodgedwongen op de lange baan [heeft] geschoven’, doch dat zij geen enkel stuk aanbrengt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds concrete plannen had tot het volgen van een dergelijke opleiding. Verzoekster betoogt daarnaast nog dat een deelname aan een opleiding voor een knelpuntberoep gekoppeld aan een bijkomende cursus Nederlands, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling biedt. De Raad wijst er wat dit betreft op dat verzoekster uitgaat van een toekomstige situatie – met name de situatie waarin zij de door haar voorgenomen opleidingen met succes zal hebben gevolgd – daar waar het vrij verkeer van werkzoekenden, als onderdeel van het vrij verkeer van werknemers, slechts tot doel heeft een werkzoekende een redelijke termijn te laten om zich op het grondgebied van een lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster, door te stellen dat de door haar gevolgde vooropleiding niet geschikt was om onmiddellijk een passende tewerkstelling te vinden en aan te geven dat hiertoe een verdere opleiding en een bijkomende cursus Nederlands vereist zijn, zelf erkent dat het motief in de bestreden beslissing dat zij ten tijde van het nemen van deze beslissing geen reële kans op tewerkstelling had correct is.

In zoverre verzoekster stukken aanbrengt om aan te tonen dat zij thans opnieuw deeltijds werkt, dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster toont met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.”

Om voorgaande redenen kan het door verzoeker enige aangevoerde middel niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS